

Na čaj za odrasle Doli je izišla iz svoje sobe. Stjepan Arkadjič nije izlazio. Mora da je on iz ženine sobe izišao na zadnja vrata.

— Bojim se da će tebi biti hladno na spratu — primijeti Doli, obraćajući se Ani — htjela bih da te preselim naniže, bićemo bliže.

— Ah, molim, o meni već ne brinite — odgovarala je Ana, zagledajući Doli u lice i trudeći se da otkrije je li došlo do pomirenja ili nije.

— Ovdje će ti biti svijetlo — odgovarala je snaha.

— Kažem ti da ja spavam uvijek i svuda kao svizac.

— O čemu je riječ? — reče Stjepan Arkadjič izlazeći iz kabineta i obraćajući se ženi.

Po njegovom tonu su i Kiti i Ana odmah shvatile da je došlo do pomirenja.

— Hoću Anu da premjestim dolje, ali treba objesiti zavjese. To niko ne zna da uradi, moram ja — odgovarala je Doli, obraćajući se njemu.

„Bog zna jesu li se potpuno izmirili“ pomisli Ana kad ču njen hladni i mirni ton.

— Ah, Doli, dosta, nemoj raditi što je teško — reče muž.

— Ako hoćeš, ja ću sve uraditi . . .

„Jesu. Mora da su se pomirili“, pomisli Ana.

— Znam kako ćeš ti sve uraditi — odgovarala je Doli — naredićeš Matveju da uradi ono što je za njega nemoguće, ti ćeš otići, a on će sve pobrkati — uobičajeni ironični osmijeh mreškao je krajeve Dolinih usana dok je to govorila.

„Potpuno, potpuno pomirenje, potpuno“, pomislila je Ana „hvala bogu!“ i radujući se što je ona bila uzrok tome, ona priđe Doli i poljubi je.

— Uopšte nije tako, nemoj ti da prezireš mene i Matveja — reče Stjepan Arkadjič osmjehujući se jedva primjetno i obraćajući se ženi.

Cijelo veće Doli se, kao i uvijek, s lakom ironijom odnosila prema mužu, a Stjepan Arkadjič bio je zadovoljan i veseo, ali ne

toliko da se ne bi vidjelo da on nije zaboravio svoju krivicu iako mu je oprosteno.

U pola deset, posebno veseo i prijatan porodični razgovor uz sto za čaj kod Oblonskih bio je narušen najobičnijim događajem po onom što se moglo vidjeti, ali taj najobičniji događaj svima se učinio čudan.

U priči o zajedničkim petrogradskim poznanicima, Ana brzo ustade.

Ona se nalazi kod mene u albumu — reče — a usput da vam pokažem mog Serjožu — dodala je s ponosnim materinskim osmijehom.

Oko deset, kad se ona obično opraštala sa sinom i često ga sama stavljala u krevet prije nego će otići na bal, ona se rastužila što je tako daleko od njega i o čemu god da su govorili, ona se stalno u mislima vraćala svom kudravom Serjoži. Prohtjelo joj se da pogleda njegovu sličicu i da popriča o njemu. Koristeći prvu priliku, ona ustade i svojim lakim odlučnim korakom pođe po album. Stepence u njenu sobu vodile su preko platforme velikih zagrijanih ulaznih stepenica.

U trenutku kad je ona izlazila iz gostinske sobe, u predvorju se začulo zvono.

— Ko bi to mogao biti? — reče Doli.

— Rano je da bi došli po mene, a za bilo čiju posjetu je kasno — primijeti Kiti.

— Sigurno su stigli sa aktima — dodade Stjepan Arkadjič i dok je Ana prolazila pored stepeništa, sluga je dotrčao na vrh da obavijesti o posjetiocu, a sam posjetilac je stajao pod lampom. Ana pogleda naniže i istog trenutka poznade Vronskog, a čudno osjećanje zadovoljstva i ujedno straha pokrenulo se u njenom srcu. On je stajao ne skidajući kaput i nešto vadio iz džepa. U trenutku kad se ona poravnala sa sredinom stepeništa, on je podigao oči i ugledao je, a u izrazu njegovog lica stvorilo se nešto kao postidjenost i strah. Ona je lako klimnula glavom i prošla, a za njom se razlegao snažan glas Stjepana Arkadjiča, koji ga je pozivao da uđe i tih mekan i miran glas Vronskog, koji je odbijao.